

mellemhandlere et strengt produktansvar med henblik på at opretholde et højt forbrugerbeskyttelsesniveau.

En skadelidt kan vælge at rette sit krav mod en producent, der er ansvarlig på objektivt grundlag, jf. produktansvarslovens § 6. Denne mulighed foreslås ikke ændret ved dette lovforslag.

EF-Domstolen udtaler i sin dom, at direktivet ikke er til hinder for en national regel, hvorefter mellemhandleren uden begrænsning hæfter for producentens culpaansvar. Det foreslås derfor, at et sådant hæftelsesansvar opretholdes, jf. punkt 4.3 nedenfor. Hvis producenten har handlet culpøst, vil dette hæftelsesansvar muliggøre, at en skadelidt kan gennemføre et krav over for mellemhandleren bl.a. i de tilfælde, hvor producenten er insolvent. Endvidere vil der forekomme tilfælde, hvor dette hæftelsesansvar kan gøres gældende over for mellemhandleren, selv om det ikke er muligt for skadelidte at frembringe oplysninger om producentens konkrete adfærd. Dette vil således gøre sig gældende i sager, hvor produktet lider af en åbenbar fejl af en sådan karakter, at det, uden at det er nødvendigt at inddrage producenten, kan lægges til grund, at producenten har handlet culpøst.

Justitsministeriet finder imidlertid, at der er behov for i videre omfang at styrke forbrugerens mulighed for at opnå erstatning ved produktskader. På den baggrund foreslår Justitsministeriet, at mellemhandlerens selvstændige ansvar for produktskader skærpes, jf. umiddelbart nedenfor i punkt 4.2.

4.2. For så vidt angår *mellemhandlerens selvstændige ansvar* foreslås det, at mellemhandleren skal ifalde produktansvar for personskader, tab af forsørger og forbrugertingskader, medmindre denne kan godtgøre, at skaden ikke skyldes dennes fejl eller forsømmelse. Bestemmelsen pålægger mellemhandleren et culpaansvar med omvendt bevisbyrde.

Som nævnt under punkt 2.6 ovenfor kan mellemhandleren efter gældende ret drages selvstændigt til ansvar i de situationer, hvor denne ved sin håndtering af produktet har gjort dette farligt, eller hvor vedkommende ved en fejl ikke har opdaget en fare ved produktet. Den foreslåede bestemmelse indebærer den skærpelse i forhold til gældende ret, at det er mellemhandleren, der skal påvise, dels at denne ikke ved sin håndtering af produktet har gjort dette farligt, dels at skaden ikke skyldes en defekt, som vedkommende burde have opdaget. Dette indebærer eksempelvis, at en grønthandler i et tilfælde, hvor en af hans eller hendes kunder er blevet syg på grund af en defekt grøntsag fra den pågældendes butik, skal godtgøre, dels at grøntsagen ikke er blevet opbevaret eller i øvrigt håndteret på en sådan måde, at den derved er blevet

sundhedsfarlig, dels at vedkommende ikke burde have opdaget, at grøntsagen var sundhedsskadelig.

EF-Domstolen har i sin dom i sag C-402/03, Skov Æg, bemærket, at produktansvarsdirektivets artikel 13 skal fortolkes således, at den ordning, der er indført ved direktivet, ikke udelukker anvendelsen af andre ordninger vedrørende ansvar i og uden for kontraktforhold, der hviler på et andet grundlag, såsom garantien for skjulte mangler eller culpa, jf. punkt. 3.3.

Domstolen har ikke i denne dom eller i andre domme om produktansvarsdirektivet udtalt, at direktivet er til hinder for indførelsen af særlige bevisbyrder i relation til det ansvar, som en mellemhandler kan pålægges på et andet grundlag end det direktivbaserede objektive ansvar. Et sådant forbud kan efter Justitsministeriets opfattelse heller ikke udledes af direktivets ordlyd eller forarbejder.

Det bemærkes, at det påhviler skadelidte at påvise, at der i det hele taget foreligger en produktskade. Den regel om omvendt bevisbyrde, der foreslås indført, ændrer ikke ved, at den skadelidte skal føre bevis for skaden, defekten og årsagsforbindelsen mellem defekten og skaden.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2 (forslag til produktansvarslovens § 10).

4.3. For så vidt angår *mellemhandlerens hæftelsesansvar* foreslås det, at bestemmelsen herom udformes således, at mellemhandleren hæfter umiddelbart over for skadelidte og senere mellemhandlere i omsætningskæden for produktansvar efter § 2, dvs. for personskader, tab af forsørger og forbrugertingskader, i det omfang skaden skyldes fejl eller forsømmelse begået af producenten eller tidligere mellemhandlere i omsætningskæden. Mellemhandleren hæfter således efter den foreslåede bestemmelse kun for producentens eller tidligere mellemhandleres culpøse adfærd. Hæftelsen for tidligere mellemhandleres culpøse adfærd er en lovfæstelse af den hidtil gældende praksis, jf. herom punkt 2.5 ovenfor.

Formålet med dette forslag, der bevirker en indskrænkning af mellemhandlerens hæftelsesansvar, er at bringe de danske regler om mellemhandleransvar i overensstemmelse med direktivet. Ved personskader, tab af forsørger og forbrugertingskader hæfter mellemhandleren kun for producentens produktansvar, hvis defekten, der forårsagede skaden, skyldes producentens fejl eller forsømmelse, dvs. producentens culpøse adfærd. Da producenten altid vil være en professionel erhvervsdrivende, jf. produktansvarslovens § 7, stk. 1, nr. 2, og produktansvarsdirektivets artikel 7, litra c, vil dennes adfærd blive bedømt ud fra en vurdering af, om vedkommende har udvist den omhu